

32. ІОСИФЪ ВЪ ІМЪ.

БРАТІА ІОСИФОВА ЄДНАЖДЪ СЪ СТАДЫ СВОІМИ
 ВЕСМА ДАЛЕКО ОТЪ ОТЕЧЕСКАГО ДОМА СМ ОТДАЛЕ-
 ЧИХА. ОТЕЦЪ РЕЧЕ ІОСИФЪ: ИДИ, СЫНКО, И ПО-
 ГЛѢДАЙ, ГДѢ СА ТИ БРАТІЕ СЪ СТАДАМИ. ПОКОР-
 НЫЙ ІОСИФЪ ОТИДЕ СЪ РАДОСТІЮ. КОГДА ГО СО-
 ГЛѢДАХА ИЗДАЛЕКА БРАТІЕ, И ОТЪ НЕНАВИСТНЫМЪ
 ІМЪ ОДЕЖДЫ ПОЗНАХА, РЕКОХА ПО МЕЖДЪ СИ:
 ЪТО СОНОВИДЕЦЪ ИДЕ! СЛОЖНО, БРАТІЕ, ДА ГО
 УБИЕМЕ, И ВЪ ІМЪ ДА ГО ХВЪРЛИМЕ; А ОТЕЦЪ ЦЕ
 КАЖЕМЕ, КАКЪ ГО ДІВЫЙ ЗВѢРЬ ИЗЪЛЪ. ВІДИТИ ЦЕ
 МЕ ТОГДА КАКВО ЦЕ МЪ ПОМОГНАТЪ СОНОВЕ ЕГО.
 ЯХЪ, БРАТІЕ МОИ! РЕЧЕ ІМЪ РЪВІМЪ, НАЙСТАРЫЙ
 МЕЖДЪ НИМИ БРАТЪ, НЕ ПРОЛІВАЙТЕ КРОВЬ БРАТА
 СВОЕГО! ПОДОВРѢ БЫ БЫЛО, ДА ГО ХВЪРЛИМЕ ВЪ
 ОНЪ ВЪ ПУСТЫНИ ІМЪ, И СЪ ТАКОВЫМЪ СПОСО-
 БОМЪ НЕ ЦЕТЕ РЪКИ ВАША СЪ КРОВІЮ БРАТОВОЛЕВОЮ
 ОСКВЕРНИТИ! ДОБРЫЙ РЪВІМЪ ВОЗНАМѢРОВАЛЪ Ё
 ІОСИФА ТАЙНО ОТЪ ІМЫ ДА ИЗВАДИ, И ОТЕЦЪ ДА
 ГО ОТВЕДЕ. КАТО СМ ПРИБЛИЖИ ІОСИФЪ КЪ БРАТІИ
 СВОЕЙ, ТОЙ ЧАСЪ СОБЛЕКОХА МЪ НЕНАВИСТНОШАРЕ-
 НІЮ ОДЕЖДЪ, И ХВЪРЛИХА ГО ВЪ ІМЪ, ВЕТХІЙ
 НКІЙ КЛАДЕНЕЦЪ, ВЪ КОЕМЪ ПО БЛАГОПОЛУЧІЮ НЕ
 Ё ВОДЫ БЫЛО. ПОСЛѢ КРОВНАГО ДѢЛА ТОГО СЪДНА-
 ХА ДА ІДАТЪ. НО РЪВІМЪ, КОЙ БЫШЕ СОВѢМЪ
 ОХОТЪ ІДЕНІА ИЗГЪБИЛЪ, ОТДАЛЕЧЕСА НА СТРАНЪ,